

Arrest

nr. 92 654 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp X gelegen in het district Gujranwala, provincie Punjab te Pakistan. U bent een soennitische moslim. Uw vader was slager en u hielp hem af en toe. U zou in het jaar 2008 of 2009 ontvoerd zijn op de plaats Khion Kot door onbekende personen. U verbleef op een onbekende plaats in Pakistan en dit ongeveer twee jaar en enkele maanden. U werd gedwongen om bakstenen en kleien beelden te maken waarin drugs werden gesmokkeld. U probeerde twee keer te ontsnappen maar dit mislukte. Een derde keer bent u er toch in geslaagd deze plaats te ontvluchten en huiswaarts te keren. U bleef na uw ontsnapping nog ongeveer één maand en twintig dagen à twee maanden in Pakistan. U vertelde alles aan uw ouders en besloot

naar de politie te gaan. De politie deed echter niets met uw klacht. U lichtte eveneens enkele ouders in van jongens die net als u ontvoerd waren en moesten werken op die plaats. In tussentijd konden uw ontvoerders uw huis traceren en vielen zij uw familie lastig. U hebben ze toen niet meer teruggevonden, maar u besloot Pakistan te verlaten omdat zij wisten waar u woonde. Uw familie besloot door de aanhoudende bedreigingen na uw vertrek te verhuizen naar een ander dorp, Feroz Wala. U verliet Pakistan vanuit Quetta per vliegtuig en ging naar Istanbul. Vanuit Istanbul reisde u verder per auto naar Griekenland waar uw vingerafdrukken werden genomen op 24 augustus 2010. U reisde per vliegtuig van Griekenland door naar België waar u op 3 oktober 2011 aankwam en op 10 oktober 2011 asiel aanvraagde. U verklaarde bij aankomst geboren te zijn op 15 maart 1994 en nog minderjarig te zijn. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een originele geboorteakte voor alsook een Affidavit (verklaring) van Bilal Ahmad en een verklaring dat u slager bent."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden opgemerkt dat de problemen die u aanhaalt als reden waarom u Pakistan diende te verlaten, vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag. De problemen die u aanhaalt vallen niet onder één van de vijf gronden zoals beschreven in het Vluchtelingenverdrag, waarin wordt gesproken van vervolging wegens uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Pakistaans staatsburger, behoort tot de religieuze meerderheid en tot op heden hebt u geen problemen gehad met de Pakistaanse autoriteiten: u werd nooit gearresteerd, er loopt ook geen rechtszaak tegen u persoonlijk en u werd nooit aangeklaagd (CGVS, p. 22). U had behalve uw asielmotieven nooit andere problemen in Pakistan waardoor u het land moest verlaten en had bovendien geen politieke activiteiten in Pakistan (CGVS, p. 7, 22). U zou in Pakistan ontvoerd zijn door een bende die u meer dan twee jaar opsloot en dwong te werken. Na uw ontsnapping probeerden zij u opnieuw op te sporen en te ontvoeren uit vrees dat u hen zou verklikken. U verklaarde dat deze bende drugs smokkelde in de kleien beeldjes die u onder dwang moest maken (CGVS, p. 14, 17). Dit is het enige probleem die u aanhaalde als reden voor uw vertrek uit Pakistan (CGVS, p. 22). Deze problemen zijn van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en zijn vreemd aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers uw beweerde vrees op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de voornoemde definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw uiteengezette reisweg, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zijn geheel ernstig wordt ondermijnd. Zo legde u erg tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin u Pakistan verliet. U wist niet meer wanneer u precies vertrokken was uit Pakistan. Eerst beweerde u in de achtste of de negende maand van 2011 Pakistan verlaten te hebben (CGVS, p. 4). Wanneer opnieuw naar uw reisroute gepeild werd bracht u opnieuw enkele data naar voren, maar uiteindelijk beweerde u op 8 juli 2011 te zijn vertrokken met het vliegtuig (CGVS, p. 7). Wanneer u geconfronteerd werd met uw vingerafdrukken genomen in Griekenland op 24 augustus 2010, beweerde u plots dan weer vertrokken te zijn in het jaar 2010 en dat u pas in 2011 naar België kwam (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen houden geen steek aangezien u zelf beweerde dat uw reis slechts twee of drie maanden in totaal in beslag nam (CGVS, p. 8). Wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen betreffende uw reisweg bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) probeerde u deze tegenstrijdigheden goed te praten door te stellen dat u de verklaring van DVZ niet kan lezen (CGVS, p. 21, DVZ Verklaring, vraag 35). Dit is geen afdoende verklaring. U hebt zelfs niet eens de moeite genomen om de hulp van iemand anders in te roepen om uw verklaringen na te lezen en eventuele vergissingen te corrigeren (CGVS, p. 22). Ook over de plaats van waaruit u Pakistan verlaten hebt, legde u tegenstrijdige verklaringen af op zowel het CGVS als in vergelijking met DVZ. Zo gaf u op het CGVS aan Pakistan via Quetta te hebben verlaten (CGVS, p. 4). Wanneer opnieuw gevraagd werd van waaruit u uw land verliet, beweerde u plots vanuit Karachi het vliegtuig te hebben genomen. U gevraagd of u via Quetta reisde, antwoordde u ontkennend en zei u dat Quetta heel ver gelegen is (CGVS, p. 8). U geconfronteerd met deze verschillende verklaringen, stelde u dat u toch vanuit Karachi naar Quetta ging (CGVS, p. 8). Volgens de verklaringen die u aflegde bij DVZ bleek dat u vanuit Lahore Pakistan verlaten hebt (DVZ Verklaring, vraag 35). Ook over de documenten waarmee u reisde legde u tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde op het CGVS dat u met een vals paspoort op naam van Afzul

en voorzien van een toeristenvisum voor Turkije reisde. U voegde er nog aan toe dat u vergezeld werd door de smokkelaar wiens echte naam u niet kende en die u aansprak met Munir of Mussa (CGVS, p. 8). U zou ongeveer 1 miljoen roepie betaald hebben voor uw reis die u betaalde door uw huis te verkopen (CGVS, p. 11). Ten overstaan van DVZ verklaarde u evenwel geheel niet te weten of er effectief een paspoort gebruikt werd voor uw reis en verklaarde u nog dat de smokkelaar die uw reis Pakistan-Griekenland-België regelde, Ilyas heette. U verklaarde toen ook nog niet te weten hoeveel u betaalde voor uw reis (DVZ verklaring vraag 34). Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Dat elke vorm van coherentie en juiste chronologie ontbreekt, doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw reisweg en moment van vertrek uit Pakistan. Dit werpt ernstige twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft uw identiteitsdocumenten kan worden opgemerkt dat u slechts een geboorteakte kon voorleggen tijdens het gehoor op het CGVS. Deze geboorteakte bevat echter geen foto waardoor uw identiteit niet ontegensprekelijk vaststaat. Het is trouwens erg opmerkelijk dat de geboortedatum (15 maart 1994) op het enige door u voorgelegde identiteitsdocument erg sterk afwijkt van de volgens het leeftijdsonderzoek bepaalde leeftijd, waarbij u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid op 11 oktober 2011 een minimumleeftijd had van 26,8 jaar oud en dus helemaal niet minderjarig was. Andere identiteitsdocumenten verklaarde u niet te hebben (CGVS, p. 13). Bij DVZ had u echter verklaard dat u een eigen identiteitskaart en paspoort had, maar dat u die had afgegeven aan de smokkelaar (DVZ verklaring vraag 21). Op het CGVS bleef u volhouden geboren te zijn op 15 maart 1994 en dus minderjarig te zijn bij vertrek uit Pakistan, waardoor u niet in het bezit was van een Pakistaanse identiteitskaart. Zoals hierboven blijkt wordt geen geloof gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Voornoemde vaststellingen in verband met uw reisweg en uw identiteitsdocumenten doen het vermoeden rijzen dat u mogelijks uw Pakistaans paspoort en uw identiteitskaart achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek uit Pakistan met eigen paspoort, eerder vertrek uit Pakistan, etc.). Daarnaast dient tevens gewezen te worden op een aantal onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen in Gujranwala die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Pakistan. Zo is het erg opvallend dat u helemaal niet meer weet wanneer u ontvoerd werd. U dacht dat het ongeveer tweeënhalf of drie jaar geleden moet gebeurd zijn, maar wist niet meer of het nu in 2008 of in 2009 plaatsvond (CGVS, p. 3, 4). Ook op de vraag hoe lang u bij uw ontvoerders doorgebracht had kon u geen eensluidende verklaringen afleggen. Aanvankelijk beweerde u ongeveer twee jaar of twee jaar en drie maanden opgesloten te zijn (CGVS, p. 4). Wanneer u hier opnieuw naar gevraagd werd stelde u plots twee jaar en vier, vijf of zes maanden ontvoerd te zijn (CGVS, p. 18). Gezien dit een erg ingrijpende gebeurtenis in uw leven betreft, mag van u verwacht worden toch een nauwkeurige situering in de tijd te kunnen geven (CGVS, p. 15). U wist al helemaal niet op welke plaats u gedurende jaren opgesloten zat (CGVS, p. 16). Nochtans zou u tijdens uw ontsnapping toch enkele herkenningspunten moeten opgemerkt hebben. Ook over uw ontvoerders bleek u maar weinig informatie te bezitten. U had het over een bende/partij die drugs smokkelt en eveneens actief is in India (CGVS, p. 16). U kon nergens verduidelijken door welke bende u ontvoerd werd, voor wie zij werken en naar waar zij drugs smokkelen (CGVS, p. 16, 17). Het is erg vreemd dat u er plots in slaagt te ontsnappen na al die tijd. Wanneer u effectief ontsnapte kreeg u niet gezegd. U dacht ongeveer twee jaar geleden, maar stelde dat het CGVS zelf maar moest uitrekenen wanneer dit dan precies was (CGVS, p. 18). Het is trouwens weinig geloofwaardig dat u al die jaren streng bewaakt werd door meerdere mannen met honden en wapens en dat u er nadien eenvoudigweg in slaagt in een uur tijd een tunnel te graven zodat u kon ontsnappen (CGVS, p. 18, 19). U had zelfs al twee eerdere ontsnappingspogingen achter de rug waardoor het des te vreemder is dat u in staat was nog een tunnel te graven en men u niet extra in de gaten zou houden (CGVS, p. 14). U zou na uw ontsnapping naar de lokale politie gestapt zijn van Gujranwala waar zij uw klacht noteerden maar geen onderzoek voerden (CGVS, p. 20). Een begin van bewijs van de door u ingediende klacht legde u echter niet voor. U kan trouwens niet verduidelijken wanneer u precies die klacht indiende (CGVS p. 20). U liet vervolgens na een beroep te doen op hogere autoriteiten om alsnog op bescherming van de Pakistaanse staat te kunnen rekenen nadat de lokale politie u geen verdere hulp bood. Uw uitleg voor dit nalaten, namelijk dat de politie enkel rijke mensen helpt, overtuigt niet aangezien u niet eens een poging hebt ondernomen (CGVS, p. 20). In dit verband moet worden opgemerkt dat het precies de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van alle feiten in een zaak kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optimaal optreden. Internationale bescherming kan bovendien pas worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, wat u geenszins hebt gedaan. Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van

vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. De Affidavit betreffende uw problemen is een document dat louter op verklaringen van uw broer is opgesteld op 20 februari 2012 toen u al in België was en vertoont een gesolliciteerd karakter. Dit is op zich dan ook geen bewijs voor uw asielrelaas. De brief van het gemeentehuis is enkel een bevestiging dat u als slager werkte in Pakistan en voegt voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. De geboorteakte werd hierboven al besproken. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat hij het heel moeilijk heeft om gebeurtenissen in de tijd te plaatsen en om in te schatten hoe lang iets heeft geduurd en wijt dat aan het feit dat hij bijna geen opleiding heeft genoten. Hij stelt dat hij uit angst voor de smokkelaar de waarheid niet durfde te vertellen over zijn reisweg. Hij stelt dat hij niet veel belang hechtte aan de naam van de smokkelaar omdat smokkelaars altijd een valse naam gebruiken.

Verder stelt verzoeker dat uit objectieve informatie blijkt dat militanten in het noordwesten gewone burgers aanvallen en dat er in het noordwesten geregeld burgerslachtoffers vallen in de strijd tussen de overheid en extremistische groeperingen.

Op 7 september 2012 heeft verzoeker een nieuw stuk aan de Raad bezorgd, naar eigen zeggen een getuigenis bij de politie van zijn neef van 3 augustus 2009.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst niet het minste geloof aan verzoekers verklaringen. Verzoeker heeft immers tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn vertrekdatum, zijn reisweg, zijn reisdocumenten, de smokkelaar, het bedrag dat hij voor zijn reis betaalde, zijn identiteitsdocumenten en het ogenblik van zijn ontsnapping. Daarnaast kon hij ook niet zeggen wanneer hij juist was ontvoerd.

Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het ogenblik waarop hij Pakistan zou hebben verlaten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in het begin van het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde hij immers dat hij Pakistan in 2011 verliet (vragenlijst, vraag 35; gehoorverslag, 4, 7). Toen de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal hem confronteerde met het feit dat zijn vingerafdrukken in augustus 2010 in Griekenland waren genomen, beweerde hij dat hij steeds had verklaard dat hij Pakistan reeds in 2010 had verlaten en dat hij in 2011 naar België was gekomen. Dit strookt echter niet met de weergave van verzoekers verklaringen in de vragenlijst en in het gehoorverslag. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij het heel moeilijk heeft om gebeurtenissen in de tijd te plaatsen en om in te schatten hoe lang iets heeft geduurd en wijt dat aan het feit dat hij bijna geen opleiding heeft genoten. Dit kan echter niet als verklaring gelden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij op 4 september 2011 in België aankwam (vragenlijst, vraag 35). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij in augustus 2011 vanuit Griekenland een vlucht nam naar België (gehoorverslag, 8). Aangezien verzoekers vingerafdrukken in augustus 2010 in Griekenland zijn genomen, betekent dit dat hij dus minstens een jaar in Griekenland moet hebben verbleven. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij echter dat hij maar ongeveer drie weken in Griekenland verbleef en vervolgens naar België kwam (vragenlijst, vraag 35) en ook bij het Commissariaat-generaal beweerde hij dat zijn reis van Pakistan naar België maar ongeveer twee tot drie maanden had geduurd (vragenlijst, 10). Zelfs iemand die moeite heeft om in te schatten hoe lang iets heeft geduurd, moet in staat zijn om in te schatten of hij ergens drie weken dan wel een jaar heeft verbleven.

Verzoeker heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn reisweg. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij uit angst voor de smokkelaar de waarheid niet durfde te vertellen. De Raad ziet echter niet in waarom angst voor de smokkelaar hem zou tegenhouden om de waarheid te vertellen over zijn reisweg. Bovendien wordt dit argument ontkracht door het feit dat verzoeker aan de asiendiensten wel de naam en de nationaliteit van de smokkelaar meedeelde (vragenlijst, vraag 34). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij eerst naar Karachi is gegaan, van daar naar Quetta, dan naar Turkije en daarna met de auto naar Griekenland, met het vliegtuig naar Spanje en opnieuw met de auto naar België. Dit komt echter niet overeen met zijn eerdere verklaringen. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij immers dat hij met het vliegtuig vanuit Griekenland naar België kwam (vragenlijst, vraag 35; gehoorverslag, 8). Nooit eerder verklaarde hij dat hij via Spanje reisde en met de auto naar België kwam. Bovendien verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vanuit Lahore naar Turkije reisde (vragenlijst, vraag 35).

Verzoeker heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn reisdocumenten, over de smokkelaar en over het bedrag dat hij voor zijn reis betaalde. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij met een vals paspoort op naam van Afzul reisde, dat hij vergezeld werd door een smokkelaar van wie hij de echte naam niet kende maar die hij aansprak met Munir of Mussa en dat hij voor zijn reis ongeveer één miljoen roepie betaalde (gehoorverslag, 8, 9, 11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij eerder echter dat hij niet wist of er voor zijn reis een paspoort gebruikt werd, dat de smokkelaar Ilyas heette en dat hij ook niet wist hoeveel er voor zijn reis betaald werd (vragenlijst, vraag 34). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij niet veel belang hechtte aan de naam van de smokkelaar omdat smokkelaars altijd een valse naam gebruiken. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de naam van de smokkelaar met wie hij reisde.

Verzoeker heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn identiteitsdocumenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij een eigen identiteitskaart en een eigen paspoort had en dat hij beide documenten aan de smokkelaar heeft gegeven (vragenlijst, vraag 21). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij daarentegen dat hij in Pakistan buiten zijn geboorteakte geen andere identiteitsdocumenten had (gehoorverslag, 13). Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Verzoeker heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het ogenblik waarop hij is ontsnapt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers dat hij eind 2010 is kunnen ontsnappen (vragenlijst, 3), terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij van 2009 tot en met 2011 opgesloten zat (gehoorverslag, 4). Van verzoeker mag worden verwacht dat hij juist kan zeggen wanneer hij is ontsnapt, aangezien dit een zeer belangrijke en ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest in zijn leven.

Daarnaast ondermijnt ook het feit dat hij niet kon zeggen wanneer hij juist was ontvoerd zijn geloofwaardigheid. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij een ander besef van tijd heeft dan westerlingen. Opnieuw kan echter worden opgemerkt dat het hier om een zeer belangrijke en ingrijpende gebeurtenis in verzoekers leven gaat, zodat mag worden verwacht dat hij deze gebeurtenis juist in de tijd kan plaatsen.

Verzoekers tegenstrijdige en vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig.

Van het stuk dat verzoeker in faxkopie op 7 september 2012 aan de Raad bezorgde wordt ter terechtzitting het originele exemplaar neergelegd. Het stuk, een *'First Information Report'* (FIR) betreft de klacht die verzoekers broer bij de politie heeft neergelegd nadat verzoeker ontvoerd werd. De Raad stelt vooreerst vast dat de klacht werd neergelegd door de genaamde Bilal Ahmad, die volgens zijn verklaringen de broer van Ramzan (verzoeker) zou zijn terwijl verzoeker eerder verklaarde slechts één broer te hebben, genaamd Muhammad Afzal (verklaring van 10 januari 2012, vraag 30). Aan dit stuk kan bijgevolg om deze reden alleen al geen bewijswaarde worden verleend. Hoe dan ook kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad stelt verder ook nog vast dat aan de echtheid van verzoekers geboorteakte ernstig kan worden getwijfeld. De geboortedatum die op zijn geboorteakte staat wijkt immers zeer sterk af van de leeftijd die op basis van een geneeskundig onderzoek is vastgesteld. Volgens dit onderzoek was verzoeker op 11 oktober 2011 minstens 26,8 jaar oud, terwijl zijn geboorteakte vermeldt dat hij op 15 maart 1994 is geboren. Dat is een verschil van meer dan negen jaar. Verzoeker geeft opnieuw geen verklaring voor deze vaststelling.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij internationale bescherming nodig heeft. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, vereist immers dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan invoeren, of als gevolg van een vrees voor vervolging niet wil invoeren. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen of zich wegens een reëel risico op ernstige schade niet onder de bescherming van zijn land wil stellen. Het is dus aan de asielzoeker om alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten of te verklaren waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker heeft weliswaar verklaard dat hij klacht heeft ingediend bij de politie van zijn dorp en dat die niets heeft gedaan. Van verzoeker mag echter worden verwacht dat hij meer doet om bescherming te verkrijgen in zijn land. Zo had hij bijvoorbeeld klacht kunnen indienen bij een ander, groter politiekantoor.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om zijn belagers te ontlopen. Volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade is, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dat hij aan de bende had verteld van welk dorp hij afkomstig was. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat de bende hem elders in Pakistan zou kunnen opsporen.

Tot slot is de Raad van mening dat verzoeker naar Pakistan kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het gewapend conflict in Pakistan een uiterst lokaal conflict is, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in het noordwesten, in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en dat verzoeker niet uit die regio afkomstig is. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat militanten in het noordwesten gewone burgers aanvallen en dat er in het noordwesten geregeld burgerslachtoffers vallen in de strijd tussen de overheid en extremistische groeperingen, verandert niets aan deze vaststellingen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER